

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum V. Decretalium, Per Quadraginta, Et Unum Titulos Distributum,
In quo agitur De Judicio criminali, exponendo primùm actiones in eo
judicio instituendas, & suscipiendas, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1709

Articulus II. De Remissionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73064](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73064)

tionis) sed ut sanctis consiliis, & argumentis ad veram poenitentiam disponatur. Sequitur 2. ut quis sit verè poenitens, non requiri credulitatem, seu quòd credat, se nunquam denudò mortalitèr peccaturum; sed sufficere, quòd verè doleat de commissis, & proponat, deinceps cum divina gratia non peccare, licet metuat se propter suam fragilitatem, vel pravum habitum, præsertim relictum viribus suis, iterum lapsurum; ita Suarez tom. 4. d. 4. s. 2. n. 5. Reginaldus & alii apud Barbof. in cit. c. *quod quidam*, n. 3.

1433 Præter hæc not. 12. Militem ordinum militarium perdere privilegium, & cingulum militiæ, ac remanere perpetuò merè Laicum: si occidat presbyterum per c. 2. h. t. Eum verò, qui pro libertate sua se defendit, vel pro Ecclesia pugnat, si excedat moderamen inculpatae tutelæ, atque adeo peccet, iudicio Confessarii mitius esse puniendum, ne poenæ asperitas alios retardet ab Ecclesiæ defensione, sic Alexander III. c. *significavit* 3. h. t. Not. 13. Medicum teneri deserere infirmum, qui tertia die à monitione Medici transacta, ut confiteatur, & provideat animæ suæ, fidem non fecerit, de monitionis executione, de quo videri potest motus proprius Pii V. incip. *Supra gregem Dominicum*, 1566. quem ad verbum refert Quaranta in Summa Bullarii V. *Medicus*.

1434 Not. 14. Quòd, etsi Bonifacius VIII. in extravag. *Super Cathedram*, de sepultur. statuerit, ut Mendicantes præsentent Ordinariis idoneos, qui ab eo acciperent potestatem audiendi confessiones; & postea Benedictus XI. in Extravag. *Inter cunctas* statutum illud sustulerit, concessâ Mendicantibus facultate confessiones audiendi sine eo, quòd Episcopo se præsentarent: statutum tamen Bonifacii rursus innovatum sit, per Clement. *Dudum*, de sepultur. & hodie omnino standum sit dispositioni Concilii Trident. Sess. 23. c. 18. Not. 15. Gregorium IX. in c. *fin.* h. t. ne pro dilatione poenitentiae periculum immincat animarum, permisisse Episcopis, & aliis Superioribus, nec non minoribus Prælatibus exemptis, ut etiam, præter sui Superioris licentiam, providum & discretum sibi possint eligere Confessionem.

ARTICULUS II.

De Remissionibus.

PER Remissiones hic intelliguntur *indulgentia*, quæ describi possunt, quòd sint *relaxatio temporalis poenæ de communi Thesaurò Ecclesiæ, pro peccatis actualibus, quoad culpam remissis, debita; facta ab eo, qui potestatem habet*; Sic Barbof. de Potestat. & offic. Episcopi p. 3. allegat. 88. n. 1. Layman l. 5. Summæ, tr. 7. c. 1. n. 1. & alii ex c. *quod autem*, h. t. & c. de *Indulg.* eodem in 6. Cum enim, remissâ culpâ necessario etiam remittatur poenæ aeterna (quam inducit peccatum, in quantum est offensâ DEI) remaneat tamen reatus poenæ temporalis, (quam inducit peccatum, in quantum est transgressio legis) vel in hac vita, vel in purgatorio luendæ, nisi satisfactioe debitâ, eaque propriâ, vel alienâ extinguatur; ideo in hunc finem *remissiones*, seu indulgentiæ ab Ecclesiâ conceduntur, nam per has intelligitur quidam actus specialis jurisdictionis, quo peccator in foro DEI liberatur à reatu, seu debito poenæ temporalis extra Sacramentum; ita Suarez d. 49. de poenitent. quibus positus:

S. I.

Quotuplex sit indulgentia?

ANTE resolutionem not. 1. *per commu. 143* nem *Ecclesiæ thesaurum* (ex quo depromuntur satisfactioes, pro poenâ ceteroquin ob commissâ peccata, licet extincta quoad culpam, luendâ) intelligi cumulum infinitum satisfactioum, constantem satisfactioibus Christi, Beatissimæ semper Virginis, & immaculatè conceptæ Matris DEI, aliorumque Sanctorum, qui est basis, & fundamentum indulgentiarum. 2. Christum Dominum suæ Ecclesiæ reliquisse potestatem ex prædicto thesauro applicandi satisfactioes, quæ visæ fuerint convenientes Fidelibus, ut poenæ pro peccatis debitæ remissionem obtineant, si illis applicentur vel per Sacramenta, vel Missæ sacrificium, vel indulgentiarum distributionem, de quo plura Bellarminus, & alii in Controversiis Fidei.

Not. 2. *Suffragium*, apud Canonistas, 143 duce Gloss. ad c. *cum creatura* de celebr. missar. & apud Theologos duce S. Thomâ in 4. dist. 45. esse auxilium quoddam, quod unus fidelis præstat alteri, ad obtinendam à DEO

à DEO remissionem pœnæ temporalis, vel aliquod commodum spirituale, in c. *Anima* 13. q. 1. Recensentur autem quatuor genera suffragiorum, 1. oblationes seu sacrificia sacerdotum, 2. preces sanctorum, sive in cœlo, sive in terra sint, 3. Eleemosynæ, quibus animæ juvantur, tum, quia eas excipientes moventur, ut orent pro defunctis, 4. jejunia, per quæ intelliguntur reliqua opera pœnitentiæ. Tribus autem modis juxta Suarez d. 48. de pœnit. potest opus unius fidelis suffragari alteri, 1. *ex opere operato* per sacrificium missæ, de quo supra, 2. per indulgentias, quæ etiam juvant per modum operis operati, de quibus infra, 3. ex opere operantis, de quo in præsentî. Certum etiam est ex fide, dari inter fideles aliquam bonorum operum communicationem, quibus se invicem juvare possunt. Nam opus unius valet ad obtinendum alteri remissionem, alicujus pœnæ temporalis, id quippe postulat charitatis unio, quæ sicut efficit cor unum, & animam unam, ita omnia bona facit communia & communicabilia.

1438 Quæstio autem est, an hæc communicatio, seu communicatio fidelium, ad obtinendam alteri remissionem pœnæ temporalis debitæ pro peccatis in hac, vel altera vita, fiat per modum *satisfactionis*, seu debitæ solutionis? & affirmandum est cum vera sententia, quæ fundatur in divina institutione nobis per Ecclesiæ sensum, & Catechismum Pii V. declarata. Ex quo colligitur, quoties unus pro alio efficaciter satisfacit, seipsum privare fructu illius satisfactionis, quantum ad remissionem pœnæ. Hinc, quod attinet ad animas, in purgatorio detentas, de fide est ex Trid. Sess. 25. decreto 1. suffragia viventium illis prodesse, sed an per modum *impetrationis*, an condignæ *satisfactionis*, dubitatur.

1439 Suarez cit. sect. 5. sic resolvit: quamvis pium, & probabile sit, Deum interdum remittere gratis pœnam animabus purgatorii, propter operationes, & merita justorum; tamen hoc valde incertum est, & oppositum valde verisimile, nempe DEUM nunquam remittere alicui pœnam pro peccatis debitam, nisi oblatâ *condignâ satisfactione*; hoc enim divina justitiæ vindicativæ magis consentaneum videtur; probabilius tamen esse, suffragia fidelium, pro defunctis in purgatorio existentibus, quoad satisfactionem *infallibiliter*

prodesse, tenet Castropal. p. 4. tr. 24. D. unic. p. 1. §. 2. n. 8. cum D. Thoma Dist. 45. q. 2. à 1. q. 1. & 2. cujus probatio, & contrariorum solutio videri possunt loc. cit. Not. 3. ut suffragia fidelium pro defunctis vim habeant efficacis satisfactionis, requiri plures conditiones, tam ex parte offerentis, quàm ex parte illius, cui suffragium applicatur. *Ex parte hujus* requiritur, quod suffragio indigeat; ita Suarez cit. d. 48. l. 7. n. 3. Deinde, quod decesserit in statu gratiæ, habeatque pœnam solum temporalem à morte luendam; nam damnatis nostra satisfactio prodesse non potest, nec peccatoribus pro offensâ DEI, loquendo de condignitate, ut diximus in tractat. de Incarn. Tertio demum, ut peccatum, cui prosit nostra satisfactio, sit remissum quoad culpam; hæc enim durante, solutio fieri non potest. Sic Castropalaus cit. n. 9. dicens: venialium remissionem, in puncto decessionis, fidelibus iustis concedi; sed de hoc plura diximus in tractat. de Sacramento pœnit. *ex parte autem offerentis* suffragium, requiritur 1. intentio alii favendi per tale opus, quoad vim satisfactivam; aliàs non donas alteri, sed tuum manet; ita S. Thomas in 4. dist. 45. q. 7. a. 4. Deinde, ut opus sit honestum, aliàs DEO placere non potest; tertio, ut procedat ab homine in statu viæ; nam extra statum viæ non est locus satisfactionis, aut meriti; tunc enim *venit nox; quando nemo potest operari*, Joan. 9. quarto, ut procedat ab homine iusto, seu grato DEO; nam opera peccatoris, nec rationem satisfactionis, nec meriti habent, utpote mortua, & carentia vi, quâ possint placere DEO; his præmissis, de quibus fuse Castropalaus loc. cit.

Descendo nunc ad multipliciter 1440 Indulgentiæ, rectè hæc colligitur ex primario *ejus effectu*, qui est remissio pœnæ temporalis, relicta in foro DEI, ex peccatis remissis quoad culpam: qui effectus, licet unus sit in specie, est tamen multiplex in quantitate: juxta quem dividitur indulgentia, in *totalem & partialem*, ut habetur Clement. 6. in Extravag. *Unigenitus*, de pœnitent. & remiss. *Totalis* (quæ alio nomine dicitur *plenaria*) est illa, quæ totam pœnam remittit ei, cui applicatur: *partialis* est, quæ tantum remittit partem. Si autem quæras, quibus modis indulgentia concedatur? *Ex* de his latè agere Suarezium D. 49. de pœnit. l. 5.

Ex

Ex illis omnibus (loquendo de indulgentia non totali) usitatissimus est ille, qui exponitur per numerum dierum, aut annorum, & sic concedi solet *Quadragesima*, id est, quadraginta dies indulgentiæ, & *septenna*, id est, indulgentia septem annorum: vocarique solet *carena*, quæ utramque prædictam complectitur; alter est, quando in concessione additur: particula *contritus & confessus*, tempus autem importatum per *quadragesimam*, *septennam* vel *carenam*, non denotat durationem poenarum in purgatorio, sed proximè significat durationem poenitentialis satisfactionis, in hac vita exhibitæ pro peccatis, quasi per indulgentiam remittatur non sola satisfactio illa poenitentialis, sed tanta poena purgatorii, quanta per poenitentiam unius diei, vel anni remitteretur. Olim enim pro gravioribus peccatis v.g. adultetio & similibus, solebant injungi poenitentia septem annorum, & pro gravissimis longiores. c. *hoc ipsum*. 33. q. 2. junct. Gloss.

1441 Cùm autem indulgentia *plenaria*, totalis sit, ac proinde non recipiat magis aut minus, frustra volunt aliqui ponere discrimen inter indulgentiam *plenariam*, *pleniorum* & *plenissimam*, quibus vocibus utuntur Pontifices in variis textibus. Rectè igitur Bellarm. lib. 1. de indulg. c. 9. docet, has non distingui, sed Pontifices his uti formulis, ut ostendant se absolute dare, quantas possunt maximas. Et Suarius disp. 56. sect. 4. n. 7. dicit, eas voces poni ad majorem rei declarationem, & ad tollendos scrupulos, qui ex variis opinionibus oriri poterant. Intelligitur autem, concedi indulgentia *plenaria*, quoties non additur signum, aut verbum determinans ad partem poenæ: si autem obringat (ut aliquando fit) quod ultra indulgentiam pleniorum concedantur *tot dies*, vel *quadragesima* indulgentiæ? censet Suarez cit. sect. 4. n. 9. distinguendum esse. Si enim concessio ad diversa tempora, & actiones referri possit, dari dicendum est tunc duas indulgentias; alteram plenariam pro hoc tempore, & aliam partialem pro alio tempore; si verò concessio unica sit, ita, ut ad diversa tempora referri nequeat, sensum verborum esse, ut post plenariam indulgentiam, quam quis sibi lucratur, applicare valeat illos dies, vel annos indulgentiæ, *per modum suffragii*. Ratio est, quod Pontifex non possit concedere indulgentias defunctis *per modum absolutionis*;

sed *per modum suffragii*, ut bene docet & probat Suarez disp. 53. sect. 2.

Hic autem duplex modus, ex eodem, 1442 & sect. 3. sic explicandus est. Concedere *per modum suffragii*, est offerre DEO prærium æquivalens ex thesaurò communi, cuius potestas, & dispensatio penes Pontificem est. Talis autem modus nec jurisdictionem in concedente, nec subjectionem in recipiente postulat. Not. 4. inter indulgentiam *plenariam*, & *jubileum*, in ratione indulgentiæ non esse ullam distinctionem, nisi quandam accidentalem, ratione adjunctorum; quia in *jubileo* præter indulgentias solet concedi etiam potestas absolvendi à reservatis casibus, vel censuris, & dispensandi in quibusdam votis. Jubileum enim (ut docet Suarez disp. 50. sect. 4. n. 8.) ex prima impositione, significat annum remissionis, qui Romæ olim fuit centesimus; & modò post viginti quinque annos recurrit. Derivata deinde est vox ad significandam plenam, seu totalem indulgentiam, quæ sub plenissima forma conceditur maximè, quando cum illa adjunguntur alii favores, ut commutatio votorum, & absolutio à reservatis.

Not. 5. indulgentiam ulterius dividi 1443 in *personalem* & *realem*, seu localem. *Personalis* est, quæ personæ conceditur, ut eam, ubicunque sit, lucrari possit; *localis*, quæ alicui loco pio annexa est, quatenus in ejus favorem, hominibus ibi orantibus, conceditur, de quo vide dicenda in sequ. his præmissis:

§. 2.

Qui possint concedere indulgentias?

1444 **R**esp. hanc potestatem concessam à Christo D. Petro, & successoribus ejus, ut colligitur ex Extravag. *Unigenitus* h. t. c. *cum ex eo*, & c. *quod autem*, eod. item c. *quodcunque* 24. q. 1. Quæstio autem est 1. an eandem potestatem habeat concilium generale? affirmativam simpliciter tenet Vallensis h. t. §. 21. n. 1. Sed Castropal. cit. D. unic. p. 5. à. n. 2. rectius distinguit, & affirmat, si consideretur, ut *unitum* Capiti, & ratione illius, ac ut ipsum includens; secus, in se spectatum, seu distinctum ab illo, ut contingit sede vacante; alias essent duæ universales potestates, & independentes.

Quæstio est 2. quam in hoc potestatem habent Episcopi? & jure communi, & or-

& ordinatio, hæc potestatem competere Episcopis in sua diœcesi, c. *quod autem* 4. h. t. Archiepiscopis item in suis provinciis, modò tamen statutum Concilii generalis non excedant, c. *Nostro postulasti* 13. h. t. Ubi Honorius III. sic loquitur: *Nostro postulasti certificari responso, utrum per tuam provinciam possis concedere remissionis literas generales?* Nos igitur f. t. breviter resp. quòd per provinciam tuam liberè potes huiusmodi concedere literas: *ita tamen, quòd statutum generalis Concilii non excedas.* Statutum autem generalis Concilii habetur in c. *Cum ex eo* 14. h. t. ubi Pontifex sic loquitur: ad hæc, quia per indiscretas, & superfluas indulgentias, quas quidam Ecclesiarum Prælati facere non verentur: & claves Ecclesiæ contemnuntur, & pœnitentialis satisfactio enervatur: *decernimus, ut, cum dedicatur Basilica, non extendatur indulgentia ultra annum, sive ab uno solo, sive à pluribus Episcopis dedicetur: ac deinde in anniversario dedicationis tempore XL. dies de injunctis pœnitentiis indulta remissio non excedat:* & infra, hunc quoque dicrum numerum indulgentiarum *litteris præcipimus moderari,* quæ pro quibuslibet casibus aliquoties conceduntur: cum Rom. Pont. qui plenitudinem obtinet potestatis, hoc in talibus moderamen consueverit observare; alioquin, *si exceperint, eas invalidas decernit* Bonifac. VIII. c. *fin.* h. t. in 6. quod intellige, quoad partem, quam dare non possunt; nam quoad eam, quam dare possunt, semper sunt validæ. Gloss. in c. *Indulgentia* h. t. in 6. & in cit. c. *cum ex eo*; quia utile per inutile non debet vitari in separabilibus; ibi: *Indulgentia,* quæ ab uno, vel pluribus Episcopis in Ecclesiarum dedicationibus vel aliis quibuscunque casibus conceduntur *vires non obtinent, si statutum exceperint Concilii generalis.* c. *Utile,* de R. J. in 6. Legatus autem Summi Pontificis concedere potest indulgentias speciales, & certas in provincia sibi decreta. Gloss. in cit. c. *penult.* h. t. intellige tamen *non ultra facultatem expressam in literis.* Abbatibus verò, aliisque prælati inferioribus non competit hæc potestas, nisi speciali privilegio, vel legitimâ consuetudine fuerint vallati c. *accidentibus,* sup. de *excessibus Prælator.* gloss. cit. c. *penult.*

1446 Not. autem 1. *concedere indulgentias* non esse actum jurisdictionis *coactivæ,* sed *voluntariæ;* quia non ligat, sed solvit, & Tom. V.

non solvit, nisi volentem; adeoque non exercetur, nisi sub onere alicujus operis voluntarii; sic Layman l. 5. tr. 7. c. 1. n. 5. & alii. Et ideo summus Pontifex electus, ac Episcopus confirmatus, licet nondum consecratus, eas concedere potest. Sed advertendum, aliter mortuis, aliter vivis indulgentias concedi ab Ecclesia, seu summo ejus Capite. Vivi enim, dum tales sunt, subsunt tribunali Ecclesiæ; secus est, de mortuis; ut diximus n. 1442. Hinc fit, cum potestas concedendi indulgentias pertineat ad clavim jurisdictionis (teste D. Thom. in 4. dist. 20. q. 3. à 3. & colligitur ex c. *quod autem* 4. h. t. cum facultas concedendi indulgentias alicui *via absolutionis* extendat se tantum ad subditos concedentis) Pontificem posse vivis concedere indulgentias *per juridicam absolutionem;* defunctis verò per solam satisfactionem. Juridica absolutio contingit, eos directè absolvendo à pœnis debitis, quamvis simul satisfaciatur pro ipsis ex Ecclesiæ thesauro, ut dicitur in Extravag. *Unigenitus* cit. Ex quo fit, quòd non dimittat vivis pœnas debitas pro peccatis, merè gratis, sed absolvendo simul, & satisfaciendo pro ipsis. Econtra, cum mortui non amplius subsint tribunali Ecclesiæ militantis, eis indulgentia conceditur per thesauri Ecclesiæ applicationem, absque juridica absolutione, solvendo scilicet pro eis ex illo tantum, quantum in vim satisfactionis pro eo pœnarum reatu, seu debito exigitur, qualiter nimirum alii ex operibus suis, in quantum explicant vim satisfactivam, illis tribuunt, atque donant, & hoc significatur, cum dicitur, defunctis indulgentias concedi *per modum suffragii,* seu solius satisfactionis, sine juridica absolutione.

§. 3.

Quibus indulgentia concedi possint?

Potissima quæstio est, qui possint lucra-
1447
ri indulgentiam concessam hominibus alicujus civitatis? Nam indulgentias concedi posse fidelibus vivis & defunctis, ab eo, qui potestatem habet satisfactionem dispensandi ex communi Ecclesiæ thesauro, non est dubium, cum autem quandoque contingat indulgentiam concedi hominibus, vel populo, seu communitati *certa alicujus civitatis,* opus aliquod pium, in concessione præscriptum præstituris, v. g. qui talem Ecclesiam visitaverit, vel elec-
T t moly.

mosynam dederit, &c. dubitari potest, an eandem etiam lucrari possint Clerici, Religiosi exempti, & advenæ?

1448 *R.* i. Tales indulgentias etiam lucrari posse Clericos. Nam Clerici in favorabilibus sub populo comprehendi, non est dubium; sunt enim præcipua pars populi Christiani, ut dicitur *c. duo sunt*; 2. q. 2. licet secus sit in odiosis, per *c. si sententia* de sentent. excommunic. in 6. at indulgentiæ inter favores veniunt, ergo. Et hoc etiam dicendum de Religiosis, etiam exemptis. Nam & hi nomine *Clericorum* veniunt in dispositione favorabili; quod etiam procedit, licet tales indulgentiæ concessæ sint ab Episcopo, à cujus jurisdictione exempti sunt, ut rectè docet Castropal. P. 4. tr. 2. 4. D. unic. p. 3. n. 14. Nam exemptio, quæ in illorum favorem facta est, non debet in eorum detrimentum eedere; ita Suarez cit. d. 52. f. 1. n. 10. Layman l. 5. tr. 7. c. 1. n. 5. & alii.

1449 Quoad advenas pariter dicendum est, & illos lucrari posse talem indulgentiam, etiam ab Episcopo concessam hominibus, vel populo talis civitatis. Nam sicut in his, quæ specialiter respiciunt commodum talis populi, legibus etiam onerosis subduntur advenæ, ut diximus l. 1. tit. 2. Sic & favoribus. Ita Barbof. p. 3. de offic. & potestate Episcopi allegat. 88. n. 28. Layman cit. & alii. Nec obstant ea, quæ diximus supr. à n. 1446. Hæc enim intelligenda sunt de concessione indulgentiæ per viam juridicæ absolutionis; non autem merè per solam donationem, quæ sit purâ satisfactio, quod est mera gratia.

1450 Si quæras, an etiam ipse Episcopus, vel Pontifex omnibus Christi fidelibus, vel exercentibus præscripta opera concessas à se indulgentias, lucrari possit? *R.* quòd sic; nam & ipse est pars talis communitatis, capax bonorum communium, etiam favorabiliter obvenientium; nec in dato casu in se exercet jurisdictionem coactivam, sed voluntariam, secundum quod continetur in toto, in cujus favorem disponit; ita Suarez cit. d. 52. f. 1. à n. 14. Azor p. 2. l. 3. c. 55. q. ult. & alii, his positis:

ARTICULUS III.

Qualis debeat esse executio operis injuncti?

1451 **C**um in concessione indulgentiarum injungantur communiter quedam ope-

ra, à lucraturo indulgentiam præstanda v. g. jejunium, Ecclesiæ unius, vel pluri-um visitatio, ibidem oratio, elemosyna, confessio, communio &c. Quæstio est, qualiter ea implenda sint, ut indulgentiarum consecutio, quantum ab illis pendet, subsequatur. Quæ in re communis tener, executionem operis injuncti esse conditionem ita necessariam, ut, si tale opus omittatur, etiam ob impotentiam, indulgentiam non consequaris. Nam concessum sub conditione, vel certa forma, hæc non secuta, nihil operatur, ut constat ex dictis l. 4. tit. 5. de Condit. op. posit. Verùm hoc sic intelligendum venit, ut non procedat 1. si in concessione exprimatur; indulgentiam nihilominus concedi, si qui sint impediti, opus injunctum exequi, 2. nisi omisio foret rei, vel circumstantiæ tam levis, ut eâ etiam omisâ moraliter, seu judicio prudentium, seu communi hominum usu censeretur totum opus positum. V. Suarez. d. 52. f. 5. n. 3. Layman tr. 7. c. 6. n. 3. Bonacin. cit. D. 6. q. 1. p. 5. n. 20. & alii.

Cum autem indulgentiarum concessio sit libera concedentis donatio, non est dubium, quòd opus injunctum possit exigere sub iis qualitatibus, quæ sibi ad finem intentum videbuntur deservire, & nolle illam facere, nisi opus taliter fiat. Ex hoc sequitur, posse illum indulgentias concedere sub conditione operis, etiam interm; qualiter sit cum agonizantibus (qui nec ore, nec alio externo signo possunt edicere sacrosancta nomina JESUS & MARIA, vel alios affectus) indulgentiæ plenariæ conceduntur, sic corde, & animo ea invocent. Supponendum præterea, non esse dubium, opus injunctum (v. g. Ecclesiæ visitationem) non debere in executione aliud esse, quàm honestum & religiosum, ut dicitur in Extravag. *Unigenitus*, ibi: *devotionis*; & Extrav. *quemadmodum* h. t. ibi: *reverenter*: unde necessarium est, quòd fiat ex intentione colendi DEUM, vel in se, vel in Sancto, propter ejus festivitatem, vel honorem indulgentia concessa est; Sic Navarr. in c. *Si quando*, de Consecrat. dist. 1. c. 6. §. 14. quamvis sufficiat intentio *virtutalis*, nimirum ea, quæ virtute suâ, seu implicitè contineat alteram, qualis est v. g. visitare Ecclesiam eo fine, quo id exigit indulgentiam largiens.

Quæres 1. an exigatur, ut opus injunctum